SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1861. **Zondag 28 April** **No. 17.**

PARAMARIBO, den 27 April 1861.

De uitslag der collecte te Nickerie en Coronie, is naar wij vernemen aldus geweest:

Nickerie:

Ingezetenen van *Nieuw Rotterdam*		ƒ 104,70.
Plantage-bewoners		„ 114,05.
Militaire bezetting		„ 44,75.
Giften van slaven bij den Predikant der *Herv. Gem.* ingekomen		„ 50.04
		ƒ 313,54.
Opbrengst eener loterij van vrouwelijke handwerken en vrijwillig ingezonden voorwerpen		„ 206,70
		„ 550,24.

Coronie:

Algemeene Collecte	ƒ 138,18.	
Van de Chinezen	„ 4,30.	
Slaven behoorende tot de *R. C.* Gemeente	„ 21,74.	
Slaven behoorende tot de *Moravische* Broeder Gemeente ƒ 41,03 Idem ontvangen per vorige mail „ 25	„ 66,08	„ 280,55.
		ƒ 780,79.

Door de zware regens en den hoogen spring in deze week zijn eenige huizen op Combé geheel onder water geraakt, en is zelfs het eerste huis dier voorstad, een twee verdiepingsgebouw van het water niet vrij gebleven, hebbende men aldaar daarvan schade moeten lijden. — Zelfs zijn velen, uithoofde van de massa water, van legerstede verstoken gebleven.

Met de mail op 25 dezer aangekomen, ontvingen wij de navolgende berigten:

De *Rott. Courant* bevat het volgende uit een brief van een geacht handelshuis te Messina, den 16 Maart geschreven:

„Ons laatste schrijven van 9 dezer liet den spoedigen val van onze citadel voorspellen. Zie hier wat sedert dien tijd is voorgevallen: De Bourbonnezen vuurden van Zaturdag 9 tot Dingsdag 12 dezer ten half één ure onafgebroken, waarbij zij hunne schoten op onze naderingswerken rigtten. Verscheidene hunner in de stad gevallen kogels maakten eenige onschuldige slagtoffers en veroorzaakten eenige weinig beduidende schade aan de op zich zelf staande huizen, die aan hun vuur blootgesteld of in de nabijheid onzer batterijen waren, hetwelk nogtans niet belette dat onze werken met verbazende snelheid en bewonderenswaardige geestdrift voltooid werden. Dingsdag ten half één ure openden onze batterijen hun vuur, en kort na de eerste schoten verlieten de Napolitanen hunne posten en borgen zich in hunne kassematten, zonder ons vuur langer te beantwoorden. Binnen den tijd van vier uren werden bijna 9000 kogels binnen de forteres geworpen. Een dépôt van kogels, het doelwit van al ons schieten, vloog in de lucht en dat vervulde de bezetting met schrik. De vloot heeft slechts een zeer gering deel aan den aanval kunnen nemen, uithoofde van het onstuimig weder, en men kan alleen zeggen dat het eenige stoomfregat *Marie Adelaïde*, onder bevel van den vice-admiraal Persano, met zeer goed gevolg deel aan den strijd heeft genomen. Ten vijf ure werd de witte vlag van de forteres geheschen en kort daarna werd ons vuur gestaakt. Generaal de Martini verscheen als parlementair, om te vragen, op welke voorwaarden men over de kapitulatie kon handelen. „Men moet zich op genade of ongenade overgeven", antwoordde Cialdini. Toen vroeg men eene wapenschorsing van 24 uren om een besluit te nemen, maar onze generaal wilde hun niet langer dan tot tien ure des avonds toestaan, welke voorwaarde, hoe hard ook, vóór zeven ure aangenomen en de kapitulatie geteekend werd.

„Den volgenden dag, des morgens ten zeven ure, hebben onze troepen de citadel bezet. De ontwapende bezatting werd naar verschillende punten van het Schiereiland gezonden, en de vijf leden der Camarilla, die zoo hardnekkig weigerden zich over te geven, om in het oogenblik des gevaars niet te strijden, werden in hechtenis genomen. Men kan zich naauwelijks een denkbeeld vormen van de door ons geschut in het fort binnen een zoo korten tijd aangerigte verwoesting.

„De lafhartige afloop der verrigtingen dezer huurlingen bewijst op nieuw dat de laagheid zich alleen moedig betoont tegen vreedzame burgers en om het afschuwelijkste despotismus uit te oefenen. Onze stad heeft, den Hemel zij dank, niets geleden, en de bevolking gaat met een hart vol vreugde en hoop, de rustige toekomst te gemoet, die ons door onze wedergeboorte beloofd wordt. Met de meeste geestdrift vieren wij den verjaardag van onzen koning Victor Emanuel, die 24 uren na den val der forteres is aangevangen."

De *Morning Post* bevat een vrij hevig artikel tegen Pruissen. Het blad beschuldigt die mogendheid naar het bezit van Altona en Kiel te streven. Daarna treedt het den doolhof van de Sleeswijk-Holstein-Duitsche-kwestie binnen en haalt een vlugschrift van zekeren hr. Lehman, benevens eene korrespondentie uit Itzehoe aan, doch het is niet te veronderstellen dat de bijzonderheden dienaangaande aan vele lezers belang zullen inboezemen. Om echter den geest te doen kennen, waarin de *Morning Post* schrijft, en dit zonder twijfel onder goedkeuring of na inlichtingen van het ministerie ontvangen te hebben, diene het volgende waarmede het artikel besluit: „Werkelijk is Pruissen, zoo als lord Ellenborough aanmerkte, de mogendheid die deze zaak in beweging zet, en de vraag is of het aan Pruissen vergund zal worden, door het regt van den sterkste te bezigen, een gedeelte van het deensche grondgebied aan de deensche Kroon te ontweldigen. Indien Pruissen dwaas genoeg ware om over acht of tien dagen een leger in Holstein te doen rukken, dan bestaat er eene andere mogendheid met een leger driemaal sterker dan dat van Pruissen, en met eene vloot die slechts door de Engelschen overtroffen wordt en welke 100.000 man naar den Rijn zenden, en over zee 50,000 tot 150,000 man in Denemarken werpen kan. Van waar zal Pruissen, van waar zal de Bond, welke in dat geval slechts als scherm dient, troepen outbieden om zulke legers te bestrijden of te overwinnen? Oostenrijk heeft genoeg, ja reeds te veel voor zich zelf te doen; en Rusland, aan de emancipatie der lijfeigenen arbeidende, met Polen in sombere lijdelijke tegenkanting, Rusland met eene ledige schatkist en misnoegden adel, kan geen tienduizend man over den Weichsel zenden, zelfs wanneer het genegen ware Pruissen bij te staan. Doch er is integendeel alle grond te gelooven dat Rusland niet gunstig jegens Pruissen is gezind, maar integendeel tot Denemarken overhelt, terwijl Engeland verpligt is toe te stemmen, dat de koning van Denemarken een geest van verzoening aan den dag heeft gelegd. Pruissen zou wel doen dit voorbeeld te volgen. Pruissen behoorde zich de maand September 1806 te herinneren, en zijn vorst is oud genoeg om ze niet vergeten te hebben. Sedert die maand tot 13 October verloor het zijn leger in de veldslagen van Auerstadt en Jena; den 25 werd Berlijn genomen en de onafhankelijkheid der natie was vernietigd.

Het gewigt der strekking van dit artikel ligt daarin, dat het onmiddelijk volgt op de uitdrukking, die lord Wodehouse, sprekende als minister, onlangs bezigde en volgens welke de omstandigheden „kritiek" zijn. Wanneer de *Morning Post* nu eene ophanden zijnde legerbeweging door Pruissen tegen Holstein te ondernemen, onder de waarschijnlijke gebeurtenissen stelt, die binnen een paar weken kunnen voorvallen, dan zou men moeten gelooven dat de engelsche regering officieel berigt ontvangen had, dat zulk een plan bij Pruissen bestaat.

— Volgens berigten uit Weenen diep daar het gerucht dat de regering besloten heeft vrede te maken met Hongarije. De keizer zal, als koning van Hongarije, zich gedurende drie maanden van het jaar in zijn koningrijk te resideren. De zelfstandigheid van Hongarije zal volkomen zijn. Daarvoor neemt het een deel van de nationale oostenrijksche schuld over en stelt, in geval van oorlog tusschen oostenrijk en eene andere mogendheid, 50,000 man beschikbaar. De heethoofden in Hongarije zullen ook met deze concessie nog niet tevreden zijn, maar de meerderheid zal zich gaarne bij de regering aansluiten, indien zulke groote concessien worden gedaan. In ieder geval zal men zich verheugen over eene verzoening, welke eene groote oorzaak van bekommernis voor Europa wegneemt, maar met het oog op het verleden, vindt men daarin thans juist een oorzaak van vrees. Toen, nu twee jaar geleden, in hooger kringen besloten was tot den italiaanschen oorlog, werden den Hongaren gouden bergen beloofd. De kroonlanden over het algemeen gingen eene toekomst te gemoet, welke hunne stoutste verwachtingen overtrof. De stemming in het geheele keizerrijk was dus voldoende en de Hongaren trokken gewillig tegen Italie en Frankrijk te velde. Thans belooft de regering weder zooveel, en dat op een oogenblik, nu dezelfde grieven tegen Sardinie gelden als bij den vorigen oorlog, dat men haast twijfelen moet, of het haar wel ernst is. Toen duidde men het Sardinie ten kwade, dat het de deserteurs uit het Oostenrijksche leger met open armen ontving en thans doet zich weder hetzelfde geval voor. Nog dezer dagen is het een 20tal Hongaren gelukt, met pak en zak Sardinisch grondgebied te bereiken. Zij zijn in hunne witte uniformen met de roode en groene sjerpen te Genua aan wal gestapt en kwamen van Mantua, waar zij tot het regement „Aartshertog Leopold" behoorden. Zij zijn naar Nola gezonden en bij het Hongaarsche legioen ingelijfd. Neemt men nu in aanmerking dat reeds sedert eenige weken allerlei verontrustende berigten in omloop zijn en dat alle maatregelen der regering op een kort ophanden zijnden oorlog duiden, dan moet men erkennen dat er veel vrees bestaat voor onberaden stappen van de zijde der Oostenrijksche regering. Het eenige wat die vrees tempert, is het gemis aan geld en crediet, twee hoofdvoorwaarden om een oorlog aan te vangen en tot een goed einde te brengen.

In de Fransche Wetgevende Vergadering is de volgende merkwaardige rede, door den Heer Jules Favre gehouden:

„Het status quo, aldus zeide hij, waardoor de oplossing der Italiaansche kwestie slechts verdaagd wordt, is thans niet meer mogelijk. Frankrijks beginselen, de eischen zijner staatkunde, zijn belang en ik durf er zelfs bijvoegen, de waardigheid van den Heiligen Stoel gedoogen de tegenwoordigheid onzer troepen te Rome niet langer. Men heeft veel gesproken van de diepe emotie, welke deze kwestie in het land heeft veroorzaakt. De regering heeft verklaard, dat deze emotie kunstmatig is opgewekt, dat zij het werk is eener partij. Dit gevoelen komt mij overdreven voor. Doch in geen geval beschouw ik de agitatie als zoodanig, dat zij tot een ernstigen tegenstand kan leiden, en ik ben geneigd te gelooven, dat onder de moedigste kampioenen der kerk, er zijn van zulk eene jonge dagteekening, dat men tot het vermoeden komt, dat zij door de staatkundige hartstogten zijn medegesleept. Hiermede wil ik niet zeggen, dat de bedoelde kwestie het eerlijk gemoed van velen niet pijnlijk aandoet en geen droefenis veroorzaakt onder hen, die naar mijn inzien in dwaling verkeeren door het wereldlijk gezag van den paus als eene noodzakelijkheid te beschouwen. Het zij verre van mij dit sentiment te loochenen; ik kan dit te minder omdat de paus geneigd schijnt tot een wederstand die zijn hoogen oorsprong ten eenemale onwaardig is. Het pausdom vindt eene verdediging in zich zelf; dit maakt zijne voornaamste kracht uit. Wanneer men zich eene dramatische figuur onder alle pausen zou kunnen denken, die de geschiedenis ons voorstelt, dan kan men moeijelijk iemand vinden, die meer belangstelling, meer sympathie vond dan Pius IX.

Wie heeft de gebeurtenissen van 1847, wie het onwrikbaar régime vergeten van Gregorius XVI, die zooveel ongelukkigen ter strafplaats, in ballingschap, naar de galeijen zond. Pius IX verscheen op den pauselijken zetel, eenvoudig van gemoed, liefderijk, zachtaardig van zeden; Pius IX, die van het Vaticaan het van verbazing herlevende Italie een woord van vrijheid heeft doen hooren. (*Agitatie*). Op dat oogenblik trilde Italie van vreugde en geluk. Men denke aan de geestdrift die zich eene wijle van de gemoederen meester maakte toen men waande, dat het pausdom zich weer vereenzelvigd had met Italie's onafhankelijkheid, toen men dacht dat deze groote nationaliteit te voorschijn trad uit het graf, waarheen de eigen hand van het pausdom het gevoerd had. (*Beweging*.)

Maar ongelukkiglijk was dit slechts eene illusie. De souverein van Rome heeft beloften gedaan, die hij onmogelijk kon vervullen. Indien hij te rade ware gegaan met de lessen der historie, dan zou hij tot het besef gekomen zijn dat, noodlottigerwijze, het pausdom en de vrijheid twee magten zijn, die elkander niet de hand kunnen reiken, zonder dat een van beide ter dood veroordeeld is. De illusie was kortstondig. De paus beproefde het constitutionneele regeringstelsel. Ongelukkiglijk kwam toen de Februarij omwenteling, deze toch gaf aan de staatkunde der pausen eene beweging, die hij niet berekend had. De terugwerking der gebeurtenissen in Frankrijk wierp

in Italie alles overhoop; de Oostenrijkers zouden teruggedreven zijn naar gene zijde der Mincio; maar de oorlog kon tusschen Oostenrijk en Sardinie niet uitblijven."

De Italiaansche onafhankelijkheid deed grootsche pogingen. Pius IX werd gesommeerd tot het leveren van zijn contingent. Hij zegende het vaandel van het vrijmakende leger; maar zijn geweten werd weldra verontrust. In een gedenkwaardig stuk beval hij zijne troepen den terugtogt aan, terwijl hij zich grondde op zijne roeping als vredevorst, op zijne taak om alle volkeren met dezelfde vaderlijke liefde te behandelen.

Door die woorden gaf de paus een bewijs dat hij zich zijner verhevene roeping bewust was; zijn hand liet het swaard vallen. Maar datzelfde swaard is de wezenlijke voorwaarde van zijn wereldlijk gezag. Het was dus de souverein die abdiqueerde en alzoo bleek op eenmaal de volstrekte onvereenigbaarheid van het tweeledig gezag.

Wat later gebeurde is bekend. Pius IX hield op de paus te zijn van 1847, om de souverein te worden van 1848. Hij vernietigde alle hoop door hem opgewekt en bragt daardoor anarchie te weeg. Niemand kan zich dus ook verwonderen, dat de Romeinsche republiek zich een korten tijd staande hield; haar eerste werk was: scheiding van het wereldlijk en geestelijk gezag des pausen. Pius IX nam die scheiding niet aan en trok naar Gaëta. Indien de fortuin toen Sardinie begunstigd had en Oostenrijk tot aan gene zijde der Alpen ware teruggedreven, de scheiding van het tweeledig gezag zou thans een fait accompli zijn, waarin Europa berust had.

Maar Karel Albert werd te Novara geslagen. Wat deed Frankrijk toen? Het zond eene expeditie naar Rome en herstelde het wereldlijk gezag des pausen door kracht van wapenen. Wie daaraan schuld hadden mogen ook alle verantwoordelijkheid daarvan dragen. Maar ik beweer dat het land de herstelling van 's pausen wereldlijk gezag niet gewild heeft. (*Uitroepingen op verscheidene banken*). De documenten bewijzen het dat de vergadering, bij wie destijds de souvereiniteit berustte, dit niet gewild heeft, maar wel geheel iets anders. Het doel der expeditie was om Sardinie te dekken tegen Oostenrijk, welks dreigende overheersching al meer en meer zigtbaar werd, eene overheersching ten allen tijde door Frankrijk bestreden.

Ik zal de kamer niet lastig vallen met citaten. Maar ik herinner, tot staving van mijn gezegde, aan de woorden van een lid der commissie van de vergadering, aan die van generaal Lamoricière. Nadat die woorden gehoord waren, gaf de vergadering hare toestemming tot de expeditie. Maar onmiddelijk daarna werd Pius IX aangekondigd dat hij in zijn gezag hersteld zal worden — en de vergadering was misleid (*gemor*) Nu vergat Pius IX op zijn troon hersteld, dat hij paus was om slechts te denken dat hij souverein was. Maar ziet, de Voorzienigheid verijdelt de plannen van menschen, die blinde werktuigen hunner hartstogten zijn! Want den eigen dag dat Pius IX te Rome terugkeerde door de hulp van vreemde bajonetten, heeft hij opgehouden souverein te zijn. Het gezag toch kan geen anderen grondslag hebben dan het vertrouwen, de genegenheid of de vrees. Ongelukkiglijk rustte nu het gezag des pausen op de laatste. Kon hij dus de harten winnen? Hij wordt te Rome alleen gehandhaafd door Frankrijks zwaard: trek het terug — en zijn troon stort ineen.

De paus heeft nu de zekerheid gekregen, dat hij niets is zonder de hulp van hen die hem te Rome teruggebragt hebben. Zijn wereldlijk gezag bestaat slechts in naam. De Heilige Stoel is thans alles behalve erkentelijk jegens Frankrijk — en hij heeft gelijk. Europa verheugt zich misschien over onze verlegenheid. Frankrijk heeft de zoo zware verantwoordelijkheid op zich geladen van een regeringsvorm in Italie hersteld te hebben, dien onze regering en geheel Europa, met inbegrip zelfs van de Oostenrijksche kanselarij, zoo dikwijls veroordeeld hebben. Ik beroep mij op de officieele bescheiden, tot kenschetsing van de wereldlijke magt. Ik beroep mij op den herhaalden aandrang tot de invoering van hervormingen sedert 1831 en op de gedane toezeggingen. Maar die toezeggingen vergat men zoodra het gevaar geweken was.

Italie eischte nu in 1859 zijne onafhankelijkheid terug. Koning Victor Emanuel, Italie's neteligen toestand kennende, zette dapper het verledene op het spel om eene toekomst te verwerven. Hij stelde zich bloot om even als zijn vader als balling en martelaar op het kloosterstroo te sterven of beschouwd te worden als een avontuurlijke ridder, aan wien de fortuin hare gunsten geweigerd heeft. Hij wijdde zijn zwaard aan Italie's eenheid die thans zegeviert.

Kan Frankrijk onverschillig toeschouwer blijven bij die beweging? kan het zich verschuilen achter eene kleinmoedige onzijdigheid? zijne regering dacht er anders over en ik breng haar daarvoor mijne hulde. Het hoofd des staats is te rade gegaan met zijn gemoed, met het regt, met het nationale belang en heeft zich met Victor Emanuel vereenigd. Voor die vereeniging heb ik door een afgevaardigde (den heer Keller) een motief hooren aanvoeren, dat in deze kamer niet had moeten worden uitgesproken (*talrijke teekenen van goedkeuring*), want dit motief is voor den souverein, het gezond verstand en de eer van Frankrijk beleedigend (*nieuwe teekenen van goedkeuring*).

Men zal ons het regt laten wedervaren, dat toen de oorlog in Italie uitbarstte, wij dadelijk ingezien hebben, waar de vijand getroffen moest worden, en dat, toen ons zwaard voor de Italiaansche onafhankelijkheid uit de schede getrokken werd, in dat oogenblik door ons verklaard is, dat onze soldaten de troonen van alle tirannien op Italiaanschen bodem zouden doen waggelen. En toen aan den president van den staatsraad gevraagd werd: wat zal men doen indien de troon der kardinalen omver geworpen wordt? bewaarde hij het stilzwijgen. Dat stilzwijgen was voorzigtig en tevens eene hulde aan het eeuwige beginsel, volgens het welk Frankrijk zijn bloed, zijne kracht, zijne trouw aan de vrijheid en niet aan de onderdrukking gewijd heeft.

Ik vraag het aan de verdedigers van het wereldlijk gezag des pausen, wat is dat voor eene regering, die zich alleen door vreemde magt staande houdt, en de vlugt neemt, wanneer die vreemde magt zich terugtrekt? Spreekt niet van het goddelijk regt! Dat is eene leer, die in deze vergadering niet opgaat.

Welk eene positie voor onze soldaten! Italie trilt. Frankrijk geleidt het ter overwinning en die geestdrift wordt bedwongen in de eeuwige stad door hen, die haar in 't leven hebben geroepen!

Is dat eene regtvaardige en eervolle politiek? Kan die toestand nog langer duren? Kan Frankrijk zijne dapperste zonen de hand op den mond leggen, om hen te beletten uit te roepen: *leve Frankrijk* en *leve de Keizer!* De gebeurtenissen na den vrede van Villafranca hebben den staat van zaken nog ingewikkelder gemaakt. Eene Italiaansche confederatie zou slechts gestrekt hebben om den Oostenrijkschen invloed in Italie te handhaven, door de restauratie der hertogen. Ten aanzien van het tractaat van Zurich moet in herinnering gebragt worden dat keizer Frans Jozef de noodzakelijkheid heeft erkend van doortastende hervormingen in Venetie. In een onderhoud met prins Napoleon heeft hij woordelijk gezegd: „Ik wil dat Venetie hetzelfde in mijne handen zij als het groothertogdom Luxemburg in die van den koning van Holland." Wat is er van die belofte geworden? Integendeel, het regeringstelsel is er sedert nog drukkender geworden; de aanzienlijkste familien zijn tot gevangenisstraf veroordeeld. Hij die Venetie bezoekt komt met een bloedend hart terug. Voor Europa ligt in dien toestand een tal van gevaren.

Den 16 Maart jl. overleed in hoogen ouderdom, de hertogin van Kent, moeder van Koningin Victoria. Wij vernemen het volgende ten haren opzigte:

„Zij werd door de troonsbestijging van hare dochter Victoria, alsmede, door prins Albert, het hoofd eener nieuwe engelsche dynastie, voortspruitende uit Frans Frederik Anton, hertog van Saksen Koburg Saarfield. Diens oudste zoon was hertog Ernst, vader van den prins gemaal van Engeland, en zijn jongste Leopold, echtgenoot van prinses Charlotte van Engeland en later koning van België. De dochter van den ouden hertog van Saksen Koburg was Victoria Maria Louisa (zuster van Leopold van België) en moeder van koningin Victoria. Laatstgenoemde werd ongeveer eene maand na de aankomst van den hertog en de hertogin van Kent in Engeland, geboren, nl. op 24 Mei 1819. Acht maanden later stierf de hertog. De hertogin weduwe leefde vervolgens afgescheiden van alle staatspartijen, en het antwoord dat zij op het adres van gelukwensching gaf, hetwelk haar bij gelegenheid der meerderjarigheid van de tegenwoordige koningin aangeboden" werd, verdient opgeteekend te worden: »Ik wil mij niet bepalen" seide zij, »bij het eerste tijdvak mijner betrekkingen tot dit rijk en slechts aanstippen, dat de omstandigheden van mijnen betreurden gemaal en mijne pligten ons noodzaakten in Duitschland te wonen; doch de hertog van Kent en ik keerden onder vele moeijelijkheden wat hem, en met groot persoonlijk gevaar wat mijzelve betrof, naar Engeland terug, opdat ons kind britsch geboren en opgevoed zou worden. Weinig maanden later verloren mijne zuigeling en ik op grievende wijze een vader en echtgenoot. Wij stonden alleen bijna zonder vrienden en verlaten in dit land; ik kon zelfs de taal niet spreken. Ik aarzelde niet in het besluit hoe te handelen. Ik offerde mijne haardstede, de tegenwoordigheid mijner bloedverwanten, mijne pligten (het regentschap van Leiningen) op, ten einde mij te kunnen wijden aan de taak die voortaan het doel van mijn leven was geworden. De natie ondersteunde mij daarin, en bewees haar vertrouwen door de wet op het regentschap. Ik heb in oogenblikken van zeer netelige omstandigheden alle betrekkingen met staatspartijen vermeden; doch ofschoon ik mij aan dit beginsel hield, heb ik nimmer verzuimd aan mijne dochter hare pligten voor oogen te houden, opdat zij door haar gedrag de achting en genegenheid van haar volk mogt verwerven. Dit heb ik haar steeds doen kennen als de eerste pligt ter wereld voor eene konstitutionele vorstin." Alles wat de hertogin-weduwe te volbrengen had, moest met zeer beperkte middelen geschieden, want haar echtgenoot liet aanzienlijke schulden na, en zij gaf alles over aan de schuldeischers en bleef met de kleine Victoria zonder huisraad of geriefelijkheden. Het Parlement had haar £ 6000 bewilligd als jaarlijksche toelage, doch ten gevolge van eene leemte in de akte moest zij er eenige maanden op wachten. Onder deze omstandigheden stond prins Leopold zijne zuster jaarlijks met £ 3000 bij, en hij ging zelfs daarmede voort toen het Parlement de jaarwedde verdubbelde, daar prinses Victoria zes jaren bereikt had en als troonopvolgster moest worden opgevoed. Toen prins Leopold koning van België werd, verviel de toelage van £ 35,000 's jaars die hij als echtgenoot van de engelsche prinses Charlotte genoot, en daarmede ook de toelage aan de hertogin van Kent, aan wien het Parlement daarentegen eene hoogere jaarwedde van £ 10,000 schonk.

»De aanleiding waarom wij deze trapgewijze vermeerdering vermelden (zegt de Times), is niet slechts om dat wij de verpligting wenschen aan te toonen die onze koningin aan het genoemde lid van de Koburgfamilie heeft, daar zijn invloed op geldelijke aangelegenheden slechts een teeken van den zedelijken invloed van prins Leopold was, doch ook om het toenemende vertrouwen te bewijzen dat het Parlement in de hertogin van Kent stelde." Dit vertrouwen bleek in 1830, toen, nadat de hertogin slechts twaalf jaren in Engeland gewoond had, het uitsluitende regentschap aan haar werd opgedragen, ingeval Willem IV gedurende de minderjarigheid van prinses Victoria mogt overlijden. Het scheelde weinig of de hertogin ware regentes van Engeland geworden, daar de koning slechts eene maand na de meerderjarigheid van Victoria stierf. In 1837 werden de leiding en raadgevingen der moeder grootendeels vervangen door die der ministers, en in 1840 huwde prins Albert, de neef der hertogin, zijne nicht koningin Victoria. »Zij (de hertogin)" zoo eindigt het artikel, »had haren pligt volbragt, en er bleef nu niets meer over, dan gedurende het overige van haar leven de belooning te oogsten. Die belooning vond zij in de achting van het volk, in de toegenegenheid van een aan haar gehecht gezin en in de vervulling van de vurigste wenschen van hun geluk."

Napoleon III heeft de deputatien ontvangen, die hem het adres van antwoord van het Wetgevend Ligchaam op de troonrede overgaf. Nadat het adres door den heer de Morny was voorgelezen, antwoordde de keizer: Ik dank de kamer voor de uitgedrukte gevoelens en het in mij gestelde vertrouwen. Door dit vertrouwen vind ik mij vereerd en gevleid, maar tevens geloof ik het mij waardig te hebben gemaakt door de bestendige zorg, waarmede ik de verschillende aangelegenheden behartig en waarbij ik ze steeds beschouw uit het gezigtspunt van het ware belang van Frankrijk. Letten wij op den geest des tijds, behouden wij al het goede dat het verledene in zich bevat, bereiden wij de toekomst voor, door den loop der beschaving te bevrijden van de vooroordeelen die haar belemmeren, en de utopiën die haar in gevaar brengen, dan handelen wij zoo als het behoort om aan onze kinderen rustige en voorspoedige dagen achter te laten. In weerwil van de levendigheid der diskussiën betreur ik het volstrekt niet dat de groote staatsligchamen de moeijelijke kwestiën van de buitenlandsche politiek hebben behandeld. De natie trekt daaruit in menigerlei opzigt voordeel. Die debatten onderrigten haar, zonder haar ongerust te kunnen maken. Ik zal mij altijd gelukkig achten het met u eens te zijn. Aan hetzelfde stemregt hebben wij onzen oorsprong te danken; geleid door dezelfde gevoelens, zullen wij elkander onderling helpen om bevorderlijk te zijn aan den luister en de welvaart van Frankrijk."

— Een fransch generaal, die naar men beweert, tot 's keizers vertrouwden behoort, zeide dezer dagen in een gezelschap te Parijs: »Wij weten dat het oostenrijksche leger te Milaan kan komen en de hoofdstad van Lombardije bezetten; maar deze bezetting van twee of drie dagen zal moeten geboet worden met het verlies van Venetie, Hongarije, Tyrol... Zij zal de ondergang van Oostenrijk wezen."

— De door paus Pius IX in konsistorie gehouden allokutie is terstond in het *Giornale di Roma* wereldkundig gemaakt. Zij is hoofdzakelijk gerigt tegen degenen, welke den Heiligen Stoel aanraden, met den vooruitgang, met het liberalismus, met de hedendaagsche beschaving, met de instellingen van den nieuwen tijd, met Italië in schikking te treden en zich daarmede te verzoenen, alzoo vooral ook tegen het fransche gouvernement, hoewel dit in de aanspraak nergens is genoemd. De paus verwerpt dien raad, omdat het geen met den naam van hedendaagsche beschaving praalt in volslagen strijd met de beginselen van regt en billijkheid en met de leer en belangen der alleen zaligmakende kerk is, en door zijne werken in Italië en elders dagelijks toont daarmede onvereenigbaar te zijn.

»De Heilige Stoel — leest men in de

allokutie, „is altijd de beschermer der ware beschaving geweest; tot in de verste en wildste deelen der aarde heeft zij ten allen tijde de ware menschelijkheid, de ware wijsheid en orde gebragt. Maar onder den naam van beschaving verbreidt men thans een stelsel, welks eigenlijke doel is de Kerk van Christus te verzwakken en te verwoesten; en hoe zou de Heilige Stoel met die soort van beschaving in schikking kunnen treden? Zijn zij dan te goeder trouw, die onruststokers en voorstanders van het oproer, wanneer zij hunne stem verheffen om op te maken van hunne vruchtelooze pogingen tot verzoening met den hoogepriester van Rome?

„Maar waarom gewagen wij van onze bereidvaardigheid om goeden raad aan te nemen en te volgen, daar de voorstanders der overweldiging volmondig verklaren, dat hervorming niet is wat zij begeeren, maar openlijke opstand en geheele onttrekking aan het gezag van den wettigen souverein. De aanvallen op het pausdom hebben ten doel den Heiligen Stoel van zijn regtmatig wereldlijk gezag te berooven, ja, den heilzijken invloed der katholieke godsdienst te vermeugen. Er zijn zelfs ongelukkigen, die het kleed van Christus scheuren en niet schromen het oprigten van zoogenaamde nationale kerken en andere goddeloosheden van dien aard voor te slaan.

„Na aldus de godsdienst, welke zij huichelachtig tot verzoening met de hedendaagsche beschaving uitnoodigen, te hebben beschimpt, schromen zij niet, ons met dezelfde huichelarij tot verzoening met Italie aan te sporen. Thans, nu wij bijna geheel van ons wereldlijk gebied zijn beroofd, durven zij nog vergen, dat wij de ons ontroofde gewesten aan de overweldigers in vollen eigendom zouden afstaan! Neen, de Heilige Stoel zal steeds het beginsel vasthouden, dat de zege van het onregt aan het regt niets van zijne heiligheid ontneemt."

Inzonderheid beklaagt de paus zich ook nog over het besluit der napolitaansche regering tot opheffing van het concordaat, en over de verongelijking en vervolging welke de Kerk in Mexico van de revolutie te lijden heeft. „In Mexico," zeide Pius IX, „zijn de bisschoppen, de kloosterbroeders en kloosterzusters verdreven; de apostolische delegaat is genoodzaakt geworden het land te verlaten; de kerken zijn er berooid en de domkerk der hoofdstad, die onberekenbare schatten in gouden en zilveren sieraden en andere kostbare voorwerpen bezat, is geplunderd."

INGEZONDEN.

UITBOEZEMINGEN over de Kolonie SURINAME, door FURET.

V.

Brief van Petrus Kwal aan Sibbedaeus van Zuijlen.

Suriname 28 *April* 1861.

Beste Sib!

Hoe zeer gij er ook naar hunkert ik, ben nog niet aan de wijn, en wil U vooraf, kortlijk iets geograpisch geschiedkundig over het eiland *Madeira* mededeelen.

Zoo als gij weet behoort het tot *Afrika*, en is het Noordelijkste en grootste der *Canarische* eilanden, ten Westen van *Marokko*; — staat onder *Portugeesch* beheer en is op 16 vierkante mijlen door ruim 100,000 inwoners bevolkt. Er wordt een levendige handel gedreven, vooral met *Engeland*, het eiland is geheel bergachtig en vol uitgebrande vulkanen; het klimaat is er zacht, de dampkring aller aangenaamst en wordt vooral aan teering lijders en zwakke gestellen zeer aangeprezen; de wijn is als hoofd-voortbrengsel de belangrijkste handelstak der Madeirianen — men treft er verder niet alleen alle Zuidvruchten en eenige Suikerbebouwingen aan, maar ook tarwe en moesgroenten; terwijl er voor den jager veel wilde zwijnen en konijnen te vinden zijn.

Dit Afrikaansche eiland, zegt men, werd het eerst bezocht door zekeren Machan, die met zijne beminde — eene Française — omdat hij in zijne liefde gedwarsboomd werd, met een schip vlugtte; dat schip deed *Madeira* aan; — de gelieven wenschten een toertje op dat heerlijke eiland te doen en gaven aan dien wensch gehoor; — of nu de kapitein van het schip, misbruik maakte van de hulpelooze positie der twee wandelenden, of dat zij, kuijerende door de olijf- en mirtenboschjes, vergaten dat er ook een tijd van te huis komen is, hier over zwijgt de geschiedenis; maar zeker is het, dat toen de gelieven van hunne wandeling terug keerden even mal op keken als Ariadne op het eiland *Naxos* door Theseus verlaten, want even als het geval met deze schoone dochter van Koning Minos, zoo was hier het zelfde gebeurd: zij zagen, o schrik! het schip aan den horizont verdwijnen.

Eerst weenden zij hevig, maar toen zij zagen dat klagen niets hielp, begrepen zij goed te doen zich hier een nieuw *Eden* te stichten en zij benoemden zich zelven tot Koning en Koningin van het heerlijk *Paradijs*, en leefden, zoo als het sprookje altijd heel *naïf* eindigt, zeer gelukkig en waren rijk, terwijl zij na een hoogen ouderdom bereikt te hebben op *één* dag stierven en zich in het zelfde graf begroeven — De plek waar het graf was, wordt U natuurlijk, als gij er lust in hebt op *Madeira* aangewezen; — dit voorval moet hebben plaats gevonden in de 12e. eeuw of een honderd jaar of wat vroeger, dat wisten de *Madeirianen* zoo *precies* niet te zeggen.

Hoe het zij, nu en dan moeten er zich eenige Portugezen ter woon begeven hebben, na dat Prins Hendrik van *Portugal* het in 1419 voor de wereld ontdekte. In 1431 werd er eene volkplanting onder Tristan Teixora en Gonzalvo Zarco gevestigd, waarbij het eiland voor de Portugeesche kroon in bezit werd genomen. — Het eiland werd in twee deelen verdeeld, *Machico* en *Funchal*, (het eerste naar den Paradijs vestiger Machan) en de landbouw ving er onder de gunstigste voorteekenen aan.

Dan de eerste vestiging verviel spoedig geheel en al, door een ontzettende boschbrand die op het eiland plaats vond; gedurenden zes jaren bleef hij in de uitgestrekte wouden doorwoeden en vernielde alles wat de kolonisten bezaten. — Toen na dien tijd de brand had uitgewoed door gebrek aan voedsel, werd de grond van het eiland door eene verbazende hoeveelheid asch, die heinde en ver de oppervlakte bedekte, ongemeen vruchtbaar en men begon er Suikerriet te planten, doch allengs verviel deze Cultuur, omdat men met de verbeterde Suikerverbouwing in geheel *West-Indie* niet kon concurreren.

Door denzelfden Prins „Hendrik" was ook de wijnstok op *Madeira* gebragt, doch door onverschilligheid der kolonisten eenigzins verwaarloosd; bij den meerderen achteruitgang van de Suikercultuur echter begonnen de kolonisten hun beter belang in te zien, de wijnstok werd overal aangeplant en de vruchten die men er van trok, waren onovertreffelijk, — de wijn eenmaal aan de wereld bekend, werd van zulk eene edele kwaliteit gerekend, dat vooral de Engelschen groote aanvrage deden en een belangrijken handel met *Madeira* aanvingen, welke handelstak nu nog bijna geheel in handen der Engelschen is gebleven.

De Madeira wijn is sedert 1793 in prijs steeds stijgende gebleven, de beste kwaliteit noemde men „*London Particular Madeira*," de tweede soort „*London Market*" en van dezen heerlijken nectar kregen *Engeland* en *Noord-Amerika* alleen. — De andere soorten als: *Cargo* — *Genial* — *Zoete Malvasier* — *Droege Malvasier* — *Tinto* — enz. gaan over de geheele wereld rond, ofschoon men in den lateren tijd de „*Dry Madeira*" als de kostelijkste soort beschouwd heeft; — dat Edele „*Dry*" ontstond omdat men dien wijn uit de edelste, in de zon gedroogde druiven won. Men vindt er druiventrossen van 15, soms 20 ponden zwaarte, die uitmuntende rozijnen leveren. — In goede jaren brengt *Madeira* 25 à 30,000 pijpen wijn op à 110 *gallons* de pijp, de beste kwaliteit is op het eiland zeer duur, zoo dat een pijp van deze soort tot 16 à 1700 guldens kost, een prijs die voor Nederland en vele andere landen te hoog is, zijnde ruim *f* 15 — de gallon en dus Sib, al is het een sterke aanval op Uw trots, al de Madeira wijn die Neef Moer ons ligtgeloovigen, als echt verkocht heeft, is *fut* geweest. — Neen man, proeft men slechts éénmaal dat echte goed, zoo als ik dat op het eiland zelf deed, dan komt er eene eigenaardige verachting in ons op, tegen alle Noordsche wijn-koopers, die het er geloof ik op aanleggen om ons aan het kolijk te doen sterven en om onze magen te *metamorphoseren* in azijnmakerijen.

O Sib, heerlijk is het gezigt op de bergglooijingen geheel met den wijnstok beplant, afgewisseld door fraaije witte huizen en donker groene kastanjebosschen.

Overal vindt men het eiland bewoond, overal lusthuizen, benevens eene menigte kloosters en kerken.

Ofschoon in de bevolking het Portugeesche type duidelijk spreekt, zoo vindt men er vele waarvan men zien kan, dat zij aan de vermenging met den Afrikaanschen negerstam het aanzijn te danken hebben, deze vooral zien er gezond en sterk gespierd uit — ofschoon zij over het algemeen zeer arm zijn en op een lagen trap van beschaving staan. — De jeugdige vrouwen en meisjes uit deze kasten, zijn al hoe wel weelderig van figuur, tanig van kleur en niet fraai van gelaat; tot hare verschooning deel ik U mede, dat zij vooral hard arbeiden en daarin de mannen overtreffen.

De Afrikaan leeft er doorgaans ellendig en de mindere bevolking woont er in kleine krotten: zij zijn zeer arm, en vuilheid en ordeloosheid kankeren zich al meer en meer in, terwijl de bedelarij zoo openlijk en stout gedreven wordt, dat het aan ieder vreemdeling verbazing wekt. De geheele bevolking, met uitzondering der Engelschen, is *Catholijk*, zoo dat er een groot getal priesters en kloosterlingen zijn, die zoo veel zij kunnen, van de armen en rijken trekken en bedelen en *niets* bijdragen, tot veredeling van het algemeene volks-karakter.

Aardappelen en kastanjes, zijn de voornaamste voedingsmiddelen, de vleesch-spijzen zijn hoog in prijzen, het vleesch slecht van kwaliteit.

Onder de hooge klasse der Portugeesche geslachten, heerscht de eigenaardige Spaansche trots, doch onder de vrouwen en meisjes dier klasse, die zeer schoon zijn, eene buitengewone ingetogenheid; alleen de handelsbetrekking met de Engelschen, heeft de strenge afzondering een weinig opgeheven, maar daarom heeft er volstrekt nog geen gemakkelijke omgang onder elkander door kunnen dringen; hoe jammer, niet waar? dat de menschen eeuwig en altijd hunne eigen struikelblokken zijn, op den genoegelijken levensweg.

Vrucht en bloemen Sib, O, hoe verrukkelijk schoon en onovertreffelijk aldaar! aan alle kanten zigtbaar! de *geranium* is er zoo overvloedig, dat de honig der bijen, dikwijls geheel van de geur dier bloemen doortrokken is.

De gastvrijheid der Engelschen op *Madeira* is groot, deze deugd schijnt door de tropische zon, de volken die zij beschijnt, als in gebrand te zijn, want in *Suriname* is zij zonder voorbeeld, en toen hare bevolking nog niet zoo bedroefd arm was als nu — aan het fabelachtige grenzende.

De kerken op *Madeira* zien er inwendig fraai uit, en de altaar versierselen schitteren van goud, zilver en paarlen; — aardig is het, dat men de heilige beelden het hoofd met levende bloemen versiert, hetgeen fraai staat en een zekeren indruk op den beschouwer maakt.

De buitenverblijven der Engelsche handelaren, zijn verrukkelijk in aanleg en van al die weelde en gemakken voorzien, die het leven zoo aangenaam maken.

Er is ook een protestantsche Engelsche kerk die zoo smaakvol geplaatst en met altijd bloeijende rozen en lelien omplant is, dat het oog er door verrukt wordt.

Dan Sib, genoeg over *Madeira*, er zijn duizende boeken en reisbeschrijvingen, die gij er over kunt naslaan, doch die U bij de sterkste verbeelding, nog wel duizend mijlen beneden de onovertreffelijke waarheid en schoonheid zullen laten.

Nu vaartwel, spoedig meer.

T. T.
KWAL.

Muziek Korps van het Bataillon Jagers No. 27.

Programma voor Heden middag

Den 28 *April* 1861.

No. 1. CAVATINE ITALIENNE, arrangée par G. Barthe.
2. POT-POURRI DU BAL MASQUÉ arrangé par G. Barthe.
3. LA SCHOTTISCH DE VICHIJ, arrangée par G. Barthe.
4. GENEVIÈVE DE PARIS, *Scène Lijrique*, arrangé par G. Barthe.
5. LE RETOUR DU BONHEUR, *Valse*, arrangé par G. Carthe.
6. LE CARNAVAL DE PARIS, *Galop*, arrangé par G. Barthe.

CORRESPONDENTIE.

Wij moeten uit plaatsgebrek eenige artikelen voor dit nummer bestemd geweest, weglaten.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, de koloniale stoomboot *Vice Admiraal Rijk*, kapt. Rusman, van Demerarij.

Idem, de Nederl. schoener *Halcyon*, kapt. W. H. Romond, van St. Martin.

UITGEKLAARD.

Den 22sten dezer, de Nd. Am. Bark *Alice Tarlton*, kapt. Rowe, naar Boston, lading: 212 vaten Melassie 30,211 gall. en 1875 pond oud Koper, voor Exportatie 11 vaten Cacao en 27 vaten gez. Lemmetjes.

Den 25sten, het schip *Emilie*, kapt. H. P. Heikema, naar Amsterdam, lading: 257 vaten Suiker 401,878 pond, 9,280 pond Quassiehout en 13 blokken Cederhout.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 19den Maart jl., *Johanna Jacoba*, kapt. Sap, van hier.

LIVERPOOL. Den 14 Maart, *Jenny*, kapt. de Lang.

Den 17den, *Johannes Cornelis*, kapt. Groenewoud.

BRISTOL, den 18 Maart, *Wicka*, kapt. Eefting.

LONDON, den 25sten Maart, *Egmond*, kapt. Jansen. — Allen van Suriname.

UIT TEXEL NAAR HERWAARTS GEZEILD.

Den 25sten Maart, *Mina*, kapt. Cupido.
Idem, *Plata*, kapt. Meijer.
Den 28sten, *Caspar de Robles*, kapt. van Slooten, naar Coronie.

ZEILKLAAR NAAR HERWAARTS.

Willem en Carel, kapt. Steenveld.
Plant. Dordrecht, kapt. Brakke.
Albatros, kapt. Koch.

IN LADING NAAR HERWAARTS.

Juno, kapt. Roszberger.
Josephina, kapt. Hofker.
Triton, kapt. Duinker.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Equator*, kapt. Ter Marsch, adres bij Gebrs. van Praag.
Het schip *Ystroom*, kapt. Hansen, adres bij F. Emanuels. Sluit 2 Mei.
Het schip *Amicitia*, kapt. Wijgers, adres bij J. P. Haase Jr.
Het schip *Stad Leeuwaarden*, kapt. Dijk, adres bij H. Degenhard.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Kol. schroefstoomboot *Vice Admiraal Rijk*, van Demerarij: de heeren W. P. Fauché, L. de Millet, W. Begg, V. Bartoccini; van Nickerie: M. Hutchison en bediende, M. L. Gevoire en J. Tripton.

VERTROKKEN PASSAGIERS.

Met de Nd. Am. Bark *Alice Tarlton*: de Heeren J. Reusse en G. A. Faxon.

HANDELSBERIGTEN

(Particuliere Correspondentie)

Amsterdam 25. *Maart* 1861.

Suiker. In onze Suikermarkt is nog weinig verandering gekomen, ik vermeen intusschen dat wij vooreerst niet lager zullen gaan. — De veiling der Handel Maatschappij liep vrij coulant af op taxatie; voor bruin goed bestond echter weinig vraag.

Koffij. Prijshoudend.
Katoen. Williger.
Arrowroot. 20 a 25 ct.
Toncaboonen. 60 ct.
Cacao. *f* 38 a *f* 40.
Hout. (Ceder) breede blokken *f* 6.

Den 29sten.

Suiker. Iets vaster.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

Bij inschrijving verkocht:

SUIKER. Den 24 dezer, van plantaadje *Berkshoven en Oostrust*, 30 á 31 vaten à 8,31 cent.

PUBLIEKE VEILINGEN.

Door- en ten huize van den Vendumeester
A. Salomons.
Dingsdag, den 23 April 1861.

Het Etablissement *Landlust*, gelegen aan de *Matappicakreek*. *f* 400. *Opgehouden.*

BURGERLIJKE STAND.

Op den 19 April 1861, is in het district *Nickerie* aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

John Augustus Jackson en Louiza Charlotte Cruickshank.

Van den 21sten tot en met 27sten April 1861, zijn alhier ingeschreven als overleden:

Den 21sten, Fannij Samson, 54 jaren.

Den 22sten, Alida Bromet, dochter van Salomon Meijer Bromet en van Gratia del Castilho, 16 jaren, 5 maanden, 1 week en 4 dagen.

Idem, Eliza Christina Sophia Heijdoorn, 10 maanden.

Idem, Johannes Petrus Brandon, 52 jaren.

Den 23sten, Johannes Marius Brakke, zoon van Carel Daniel Brakke en van Henriette Carolina Brakke, 7 jaren en 3 maanden.

Den 24sten, Ferdinand Eldor Carol Johann von Niesewand, weduwenaar van Sophie Louise van Meerten, 28 jaren.

Idem, Elisabeth Henriette Gertruida Teunissen, dochter van Johan Frederik Teunissen en van Maiko Wammes, 5 maanden en 8 d.

Idem, Jaques de Vries, 46 jaren en 8 maanden.

Den 26sten, Rebecca Henriquez Cotino, 32 jaren.

Binnenlandsche Berigten.

Bij Koninklijk besluit van den 14n Maart d. j. No. 39, is tot *Secretaris Generaal bij het Departement van Koloniën* benoemd, de Referendaris bij dat Departement J. P. Feith.

Bij Gouvernements resolutie van den 24 April No. 2, is, onder de nadere goedkeuring des Konings:

a. aan den Cipier en provoost geweldige in het fort Zeelandia J. C. Straub, op zijn verzoek, verleend een *eervol* ontslag als zoodanig, met toekenning van pensioen.

en *b.* tot Cipier en provoost geweldige in het fort Zeelandia benoemd de gegageerde Serjant Majoor C. E. Köhler.

J. C. G. Catz en C. Schussler hebben verzocht, dat aan ieder hunner in pacht worde afgestaan, een perceel land gelegen in de 2e. Buitenwijk, ten zuiden van den rijweg naar *Kwatta.*

Tijd van verzet *drie* weken gerekend van 24 den April 1861.

J. H. Kraaij Jz. heeft verzocht, dat aan hem in pacht worde algestaan een perceel land gelegen aan de *Mukkukreek* in de divisie *Saramacca* en wel in de nabijheid van het aan hem ten jare 1847 verpachte perceel land.

Tijd van verzet *drie* weken gerekend van den 24 April 1861.

Ten gevolge van het door Oi kim Sing gedaan verzoek zijn bij resolutie dd. 19 April No. 11, Brieven van Manumissie verleend geworden aan de slavin Santje, geboren in 1856, dochter van Saraatje, bekend gestaan hebbende ten name van plantage Catharina Sophia.

Zullende gemelde gemanumitteerde voortaan de namen voeren van:

Maria Santje Kim.

Transport.

Den 22sten April 1861. M. Hutchison, in qualiteit als Administrateur der Plantaadje *Waterloo*, aan H. Clemens in qualiteit als Hoofdvoorstander van- en waarnemende de belangen der *Surinaamsche Missie* of wel van de *Evangelische Broeder Gemeente* binnen deze Kolonie, — van een gedeelte van het Land der Plantaadje *Waterloo* aan de *Nickerie* rivier.

Paramaribo, den 22 April 1861.

Den 24 April 1861. J. E. Simons aan T. J. Verschuur, van het Huis en Erf aan de *Keizerstraat*, N. W. La. B No. 222, O. W. La. D No. 176.

Paramaribo den 24 April 1861.

Den 26sten April 1861. Jacob Nassij voor zijne minderjarige kinderen aan W. G. Muller n. ux. voor hare reeds hebbende of nog te verkrijgene kinderen, van de *helft* van het Erf op den hoek van de Weide en *Rust en Vredestraten*, N. W. La. D No. 52*a*. O. W. La. D No. 242*a*.

Idem. A. H. de Lagh voor hare minderjarige kinderen K. F. — M. M. — F. H. — H. L. en J. F. de Lagh aan E. Ravales voor hare reeds hebbende en nog te verwekkene kinderen, van het Huis en Erf c. a. op den hoek van de *Hooge* en *Zwartenhovenbrugstraten* N. W. La. E No. 310*b*. O. W. La. D No. 459.

Idem. Johanna Sophia Orsinga en Françoise Susanna Orsinga in relatie als Erfgenamen van hare grootmoeder Adjuba van Fereira aan Cornelia Sibelle Veen, van het Erf aan de *Pontewerfstraat* N. W. La. F. No. 86*b*. O. W. La. D No. 70.

Paramaribo, den 26 April 1861.

Advertentiën.

GODSDIENSTOEFENING bij de *Evangelisch Luthersche Gemeente* op *HEDEN* den 28 April des morgens ten *acht* ure.

C. M. MOES en Familie roepen hiermede aan alle Vrienden en Bekenden een hartelijk VAARWEL toe.

Braamspunt, aan boord van de *Louisa Christina*, den 26 April 1861.

[ ]

C. DE JONGH zal op Dingsdag den 30 April e. k. en volgenden dag des namiddags om 4 uren, ten zijnen huize door den Vendumeester J. F. FAVEREIJ doen verkoopen:

WELONDERHOUDENE MEUBELEN, 2 PAARDEN en een TILBURIJ; voorts een slaaf genaamd *Andries.*

De Goederen zijn één dag vóór, en op den verkoopdag te bezigtigen.

f 700,
tegen gewone rente en zekerheid te bekomen.

Adres ter dezer Drukkerij.

[ ]

Te Huur:

Het binnenwaarts gelegen **tweeverdiepings Huis**, aan de *Gravenstraat*, La. A No. 4.

Adres ter dezer Drukkerij.

[ ]

14 Vts. Hoepels,

tegen lage prijzen.
Te bekomen bij
GEBRS REEIFS.

[ ]

Fransch BIER

in mandjes,
Dito Vermicelli.
S. DE VRIES SZ.
(*Heiligenweg.*)

[ ]

Dikke ***Kinderschoenen*** **voor regen weder, en Dames** ***Laarzen,*** **met en zonder elastiek, bij** ***A. HEWITT.***

[ ]

A. GROS

heeft ontvangen per *Transit:*
Extra élégante Mahonij houten ***KASTEN*** **naar den laatsten smaak,**
Panama en Stroo ***Hoeden.***

Paramaribo, den 26 April 1861.

[ ]

Te Koop:

Eenige ***KOEIJEN***, zeer geschikt voor de Kweek; te bezigtigen op het Erf van

( ) W. J. BIETSTAP.

Te bekomen bij

M. LEVIJ

aan de ***Saramaccastraat.***

Gerookte ZALM, dito HEILBOT, Versche ZALM, MAKREEL, OESTERS en KREEFTEN in ponds blikjes, Wijn Crackers bij 't pond, extra Smirna VIJGEN in dozen, DADELS, Spaansche

Olijven **en** ***Kappers.***
Castoren en Panamahoeden

Opgemaakte Dames HOEDEN, Flambards, Dames, Meisjes en Kinder LAARZEN,

Elastique Schoenen

in soorten, CRINOLINES in soorten, Meisjes Halvemaans KAMMEN, Zijden en Verlakte PETTEN.

Amerik. TOBBEN, Kerosine Lampen, en dito Olie en dito Schoorsteenen.

Geurige Florida Water,
alles zeer goedkoop.

[ ]

J. A. RAATGEVER

zal, ten einde ruimte te maken voor nieuwe ***Goederen,*** **die hij dagelijks wachtende is, zijne voorradige** ***Modewaren*** **etc., etc.** ***goedkoop uitverkoopen.***

Groote

CRINOLINES

à *f* 2,50, *f* 3 en *f* 3,50.

[ ]

De Pillen en Zalf van Hollowaij.

Het gebruik van dit uitmuntend geneesmiddel in gevallen van waterzucht is, naar wij hooren, met ongeloofelijk goed gevolg bekroond; daar het onmiddellijk op het bloed werkt, voorkomt het, dat de bloedstorting kan plaats hebben in grooter hoeveelheid dan de huid of melkvaten kunnen bevatten, en door den loop der algezonderde vochten, zoowel als de circulatie van het bloed geregeld en gelijkmatig te doen plaats hebben, doet het dadelijk den voortgang van eene ongeregelde mengeling ophouden.

De zalf van HOLLOWAY wordt ook met zeer goeden uitslag gebruikt als middel, om door uitwaseming en inzuiging het water te ontlasten, hetwelk reeds in het enge weefsel vergaderd is. Inderdaad, er schijnen geene kwalen te zijn, die aan de uitwerking dezer beide middelen kunnen weerstand bieden.

Deze *Pillen* en *Zalf* zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrugstraat* á *f* 1. *f* 3 en *f* 5.

[ ]

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.

BIJBLAD TOT HET SURINAAMSCH WEEKBLAD.

Verschijnt elken Woensdag.

1861. Woensdag 1 Mei **No. 17.**

PARAMARIBO.

NIEUWSTIJDINGEN.

In het Britsche Lagerhuis deelde de heer Fortescue onlangs uit naam van het ministerie mede, dat de lord opper-commissaris van de Jonische eilanden, het Parlement aldaar geprorogeerd had, omdat met meerderheid van stemmen in de vertegenwoordigende vergadering beslist was geworden, het algemeen stemregt der bevolking toe te passen op de vraag van inlijving der Ioniërs bij Griekenland, en na de beslissing ter gunste dier inlijving een adres aan de christen natiën van Europa te rigten, en deze op te roepen tot erkenning der onafhankelijkheid van den geheelen griekschen stam, en tot verdrijving der Turken uit Europa. De lord-commissaris wenschte na deze stemming in de vergadering, waarbij besloten werd om deze punten aan het algemeen stemregt te onderwerpen, tot de orde van den dag over te gaan; doch dit werd geweigerd, en toen verdaagde hij de vergadering.

De *Times* bevat een artikel over de Jonische kwestie. Het blad begint met te vermelden, dat het protectoraat aan Engeland werd opgedragen krachtens het weener tractaat en de tijd nu gekomen is om te beslissen of Engeland de Jonische eilanden behouden zal of niet. De Jonische vergadering heeft echter het beheer over de geldmiddelen en hetzij de jongste stemming al of niet de gevoelens van geheel de jonische natie uitdrukt, de stilstand in de wetgeving, ten gevolge der prorogatie, baart eene groote ongelegenheid. Aan zulk een toestand moet een einde komen. Korfu is niet, zoo als beweerd wordt, de sleutel van de Adriatische zee (zegt de *Times*), en als de Ioniërs zoo zeer naar het grieksche beheer wenschen, dat hun dan de ondervinding worde geschonken van de voordeelen die zij onder dat bewind, boven dat van Engeland, zullen genieten; doch indien dit niet geschieden kan, dan behoort de oorzaak van ontevredenheid te worden weggenomen en sir Henry Storks, de lord commissaris, zal (volgens het blad) beter kunnen regeren zonder dan met een Parlement, dat geen ander doel heeft dan Engeland te verguizen.

De *Press*, het gematigd behoudend orgaan Disraeli, bevat de volgende juiste aanmerkingen over de tegenwoordige engelsche politiek. »Non-interventie is niets dan eene schelklinkende uitdrukking, waarmede de staatslieden eene politiek van werkeloosheid bemantelen, die zij tijdelijk de beste voor hun land achten. Geen Staat, die inderdaad belang heeft om zich in de zaken zijner naburen te mengen, onthoudt zich daarvan, wanneer hij werkelijk de magt bezit om het met goed gevolg te doen. De onzijdigheidspolitiek drijft thans in Engeland boven, maar niet uit ontzag (zoo als velen zich verbeelden) voor een beginsel in het afgetrokken beschouwd, doch omdat de britsche natie hare belangen nog niet in gevaar ziet gebragt; en wij kunnen er van verzekerd zijn, dat zoodra 's lands belangen bedreigd worden, het stelsel van non-interventie, op het oogenblik zoo hoog geroemd, weggeworpen zal worden. Nationale belangen moeten gehandhaafd worden door materiële krachten, of anders zijn zij verpligt te zwichten voor die krachten door anderen te bezigen, wanneer er een tijdvak van belangrijke veranderingen, zoo als dat hetwelk Europa nu reeds intrad, in gang is." En verder: »Engeland verkondigt zorgvuldig zijne onzijdigheid en onderviudt, als de natuurlijke gevolgen dier houding, onbeleefdheid en verontzachtzaming. Niets is van Engeland te verwachten, het belooft aan geen enkelen staat zijnen bijstand, en daarentegen wil ook geen enkele staat medewerking aan Engeland beloven. Er bestond een tijd toen het anders was. Wanneer slechts drie jaren geleden, ten tijde der indische muiterij, Frankrijk de minste beweging tegen ons ondernomen had, dan waren de oostenrijksche en pruissische legers terstond aan den Rijn verschenen. Wij twijfelen niet in het minste of een deel der onbekende politiek van keizer Napoleon bestaat daarin, om zijne magt tegen Engeland te bezigen. De poging kan lang uitgesteld worden, daar zij van menige omstandigheid afhankelijk is; doch het oogmerk bestaat. Op het oogenblik zoekt keizer Napoleon onze gunst, ten einde zich van ons te kunnen bedienen, juist zoo als hij eerst de republikeinen, en later de priesters won; doch het einde zal, wanneer zijne tusschenbeide vallende bedoelingen middelerwijl gelukken, hetzelfde zijn."

Over den toestand van Europa zegt hetzelfde blad: »De algemeene strekking der beweging, die Europa thans verontrust, is te duidelijk blijkbaar, dan dat er aan te twijfelen valt; nl.: Een vrij Italie van de zee tot aan de Alpen, eene herVorming op de eene of andere wijze van de pootsche natie, eene hechtere zamenvoeging der oorspronkelijke duitsche magt, met verlies der niet-duitsche provinciën de ondergang van Turkije, en de uitbreiding van Griekenland tot den Bosphorus."

— De *Times* is van oordeel dat keizer Napoleon, ten opzigte van de Roomsche kwestie, nu weldra zijn eindbesluit bekend moet maken, aangezien zoowel de liberalen als de clericalen zijne tegenwoordige houding afkeuren. Het blad vindt het gedrag des keizers noch eerbiedig jegens den paus, noch regtvaardig jegens het Italiaansche volk; evenmin getuigt het van eene betamelijke achting jegens Engeland. De toestand is voor ieder, die bij deze zaak betrokken is, ondragelijk geworden, en men kan het er dan ook voor houden, dat binnen zeer weinige weken veler hoop of vrees verwezenlijkt zal worden. De opgewondenheid, zoo gaat de *Times* voort, die sedert veertien dagen te Parijs heerscht, schijnt het begin van het einde te zijn. En het komt ons voor, dat zich eensklaps opdoen van eene nog grootere revolutie. Op een heerscher als Napoleon kan het geen in Italie voorvalt, bezwaarlijk zonder invloed blijven. Hij ziet dat in Italie een constitutionneel koning, die niet lang geleden even weinig beteekende als de verdreven Italiaansche vorsten, thans thans zonder gevaar en met goedkeuring der liberale Katholieken, zich tot meester in zijn eigen huis en het altaar aan den troon ongeschikt maakt. Tegelijkertijd doen de paus en zijne gevaarlijke raadgevers al het mogelijke, om vooral hun geestelijk gezag in Italie zoowel als in Frankrijk te handhaven. Ten bewijze hiervan diene onder anderen de weigering des pausen om de door den keizer benoemde Fransche bisschoppen te bevestigen. Zich van al de hem bij het concordaat geschonken regten te bedienen, is welligt eene moedige, doch zeker geene behendige uitoefening van zijn gezag. Immers daardoor zoude de paus welligt niet alleen zijn wereldlijk gezag, maar ook zijne geestelijke heerschappij in Frankrijk kunnen verliezen. Mogelijk echter dat het kwaad van zelf geneest bij de betrekkingen, welke thans in Frankrijk tusschen staat en kerk bestaan, ziet de keizer zich gedwongen rustig toe te zien hoe men zijne plannen dwarsboomt, de gehechtheid van zijn volk aan den troon verzwakt en zich zelfs afkeurenswaardige zinspelingen op zijn huisselijk leven veroorlooft, en dat alles omdat de geestelijkheid een buitenlandschen meester heeft. Hoe nu, indien Napoleon tot het besluit kwam de Fransche kerk tot eene nationale en onafhankelijke kerk te maken? In de geschiedenis van het revolutionnaire Frankrijk zijn wel merkwaardigere dingen voorgevallen. Er zijn zelfs geestelijken en welligt bisschoppen, die verheugd zouden zijn de Gallikaansche vrijheden hersteld te zien. Hoe, wanneer Napoleon het concordaat aan eene wijziging onderwierp, zoodat hij prelaten van zijn eigen keus had en het Vatikaan zich daarmede niet kon bemoeijen? Wij voor ons, zegt de *Times*, wij gelooven volkomen dat eene verandering van dien aard mogelijk is.

»Wij moeten niet hooren", zegt de *Times* in een artikel over den hongersnood in Indie en ter aanbeveling van weldadigheid, »en toch moet niet gezegd kunnen worden dat onze mede onderdanen, welke wij in toorn tot gehoorzaamheid hebben gedwongen en met weidschen praal tot maatschappelijke gelijkheid verhieven, aan den drempel van onze huizen vergaan, zoo als men nu zeggen kan. Is dit: Indie bezitten en beheeren? Dit is niet bewondering vol gens de engelsche zienswijze. Wij mogen misschien niet slagen (want wij matigen onze oogmerken niet zeer) in onze pogingen om alle inbreuken op de menschelijkheid en alle vergrijpen tegen de wetten van beschaving te keer te gaan, en wij mogen buiten ons grondgebied teleurgesteld en zelfs beschimpt worden, doch op den britschen grond dulden wij geene verschooning voor mislukking, zoo lang wij ons best doen. Wij hebben geene bijzondere neiging om een beroep op de algemeene liefdadigheid te doen doch wij zien niet in hoe het vermeden kan worden. Er is hier of daar genoeg geld in het land. Kort geleden tuimelde een kerktoren naar beneden, en er werd gezegd dat het geen moeite kosten zou £ 50.000 (6 ton) bijeen te brengen om een nieuwen op te rigten. De toren kon wachten; doch £ 50 | m. zou eene aardige bijdrage zijn uit twee of drie engelsche graafschappen ten behoeve der vijf millioen slagtoffers van den hongersnood in Indie. De tentoonstelling van 1862 zal £ 300,000 kosten, maar de britsche eilanden kunnen toch wel die som bijeenbrengen om millioenen levens te redden, als zij die voor kunstwerken kunnen geven. Het moederland zal immers niet uitroepen dat er genoeg gedaan is, wanneer het de belangen van ons rijk en de eer van onzen naam geldt," enz. Er is alzoo eene nieuwe inschrijving tot leniging der door den hongersnood in Indie veroorzaakte rampen ophanden.

Aan het slot van een hoofdartikel over de hartelijke viering van 's konings verjaardag welke 22 Maart werd gehouden, zegt de half-officiële *Preussische Zeitung* het volgende:

„Nooit is eendragt tusschen regering en geregeerden van grooter waarde, dan wanneer gevaren van buiten dreigen en de belagers van het geluk en de welvaart onzes vaderlands op onze inwendige tweedragt loeren en hopen. Nooit was daarom die eendragt van grootere waarde dan thans. Eene onrustige, in hare gevolgen niet te berekenen beweging is in vele staten van Europa aan het woelen. Nog is de vrede bewaard, en wij hopen dat hij bewaard zal blijven; maar wij allen zien de toekomst twijfelend te gemoet, en wij kunnen er niet met zekerheid op rekenen, dat de verwikkelingen, waarin Europa zich thans bevindt, op len duur of voor langen tijd eene vreedzame oplossing zullen erlangen. Tegenover die onzekere toekomst strekt het ons tot gerustelling, dat Pruissen bestuurd wordt door eene sterke hand, door een vasten koninklijken wil. In een tijd, toen het oorlogzuchtig karakter van het tegenwoordig tijdperk van Europa nog veel minder duidelijk aan het licht gekomen was, heeft 's konings wijsheid ingezien, dat Pruissen behoefte had aan versterking van zijne strijdkracht. Thans zal niemand het bestaan van die behoefte in twijfel trekken, en wij zijn overtuigd dat 's lands vertegenwoordigers in overleg met de regering de middelen zullen verschaffen, die noodig zijn om hetgeen door den koning tot stand is gebragt duurzaam te verdedigen. Beschermd door een sterk en nationaal leger, onderling verbonden door opregte liefde tot den koning berieden door de fiere zelfbewustheid die door vrije instellingen en eene roemrijke geschiedenis opgewekt en gevoed wordt,

kan Pruissen zonder vrees de toekomst te gemoet gaan, en de feestvreugde van den dag van gisteren was eene uitdrukking van het blijmoedig vertrouwen hetwelk ons volk vervult."

INGEZONDEN.

Verslag van het verhandelde op het XVe. Nederlandsch Landhuishoudkundig Congres.

IV.

Aan het einde van het laatste hoofdstuk, plaatste ik drie vragen, waarvan een luidde: „Zal men alhier nooit de noodzakelijkheid willen begrijpen eener Landbouwkundige Societeit?"

Die vraag zal hoop ik niet geheel en al, zoo als zoo vele andere, eene stem in de woestijn zijn geweest, en daarom bij de herhaling dier vraag een blik geslagen op den toestand onzer vrije bevolking.

Hij die slechts oppervlakkig in beschouwingen trad omtrent de klasse der vrijlieden in Suriname, zal geen oogenblik aarzelen openlijk te erkennen, dat er sedert menschen geheugen alles omtrent die volksklasse verzuimd is, en dat dit verzuim in onze dagen met dezelfde onheilspellende gevolgen blijft voortduren.

Onderzoeken wij tot goed verstand van Ingezetenen en Nederlanders der vrijlieden toestand, eene klasse die zoo veel konde bijdragen tot een belangrijken stoffelijken vooruitgang dezer Kolonie, die nu echter grootendeels medewerkt, om den val van Suriname te bespoedigen, doch die verkeerd beoordeeld, in lange na zoo schuldig *niet* is, als vele Kolonisten dat willen doen voorkomen.

Naauwelijks is aan den slaaf (in zijn slaafschen staat geheel afhankelijk van 's meesters zin en wil en zorgeloos voor zijne huishoudelijke levenseischen) de *vrijheid* geschonken en de vrijbrief hem in naam van het bestuur uitgereikt, of hij ziet voor zijn jeugdig burgerschap, elke belangstelling als door tooverslag ophouden.

Wel bepaalt het Gouvernement, dat er bij die vrijgeving een schriftelijke waarborg wordt gesteld, dat de jonge burger, nooit ten laste van den lande zal komen. — Wel beveelt de Wet dat hij zich door arbeid in een of ander middel van bestaan zal voorzien, — maar het eerste, kleeft die ook al op den schenker en den vrijgegevene, houdt bij de kinderen natuurlijk reeds op, terwijl ik het tweede, hoe billijk de eisch is en hoe noodzakelijk ter instandhouding eener maatschappij die eisch behoort volgehouden te worden, — aanhoudend heb zien ontduiken, maar nooi tzien straffen. Deze zoogenaamde voorbehoedmiddelen zijn dus niets dan holle woorden en dragen dan ook de bittere vruchten die elke zorglooze onnadenkendheid van een bestuur voortbrengt.

Goede reglementaire bepalingen voor deze zoo hoogst hulpbehoevende klasse, bestaan er niet of deugen niet — en wel mag men het het zonderling noemen, dat ons bestuur zoo onnadenkend voor de toekomst is, dat het zonder schroomvalligheid, de *te* groote overgang van *Slavernij* tot *Burgerschap* zonder goed voorbehoedmiddel voor ons of den vrijgegevene toestaat.

Volgens *mijn* begrip vorderen onze eeuw de beschaving en het heerschend Godsdienstigstelsel van Neêrlands volk — dat onze onhoudbare toestand welhaast veranderd worde, maar even onverantwoordelijk is het om den vrijgegevene in eene zoo gevaarlijke bandeloosheid te storten, dat hij zich zelven verliest, en onchristelijk en onmenschelijk is het, dat in zijne vrijheid iedere belangstelling voor hem ophoudt.

Bij de vrijgeving van den slaaf, zien wij alhier de verkregene of gekochte magt geheel wegsmelten. — In de meeste gevallen — wanneer het geene familie-aangelegenheden raakt — treedt de bejammerendste onverschilligheid in de plaats en de bemoeijelijkheid om tot een waar beschaafd burgerschap te komen, is voor hem veel grooter dan voor den slaaf, want, inrigtingen om zijne kennis te vermeerderen of zijn arbeid nuttig te leiden of te wijzigen — hetzij Landbouw of Handwerken — bestaan hier niet!! Men geeft hem een naam — zet hem de burgerkroon op waarvan hij de onschatbare waarde niet kent en men stoot hem de maatschappij in, met den rang en de regten even hoog en uitgebreid als de edelste burger onder ons. Arme ongelukkige! meestal staat hij daar als een vreemdeling zonder vriend — zonder kennis der wetten en der regten — zonder de beschaafde volkstaal — zonder liefde voor Maatschappelijke vormen en orde, en bij de eerste ontdekking dat hij vreemd in die wereld is, wordt hij ook duidelijk gewaar dat hij door die wereld veel erger verstooten is dan vroeger en dat zij gaarne die vreemdheid tot dikwerf onder nabestaanden toe vol wil blijven houden. Op deze beschouwing zijn echter uitzonderingen, doch niet zoo veel als wel te wenschen was.

Over het algemeen vindt datgene plaats, wat men bij eene vrijgeving het minste verwachten zoude, namentlijk: dat de Kolonist wel eens wrevelig en vijandig tegen de *vrijen* gezind is, terwijl die klasse, — zonder eene onbegrijpelijke kortzigtigheid en onverschilligheid voor het nuttige — juist de schoone burgerlijke midden-klasse zoude uitmaken, die rijke bronnen zoude openen, voor zich, de Kolonie en het Vaderland.

Poogt de vrijman, met zijne bekrompene middelen en dikwerf, bijna zonder middelen, het een of andere, dan wordt hij te onbedacht miskend; — geheel zonder leiding, algemeene kennis of hulp, lijden zijne pogingen schipbreuk en daar men hem geen hand tot herstel reikt, en geen goeden regel en orde voor zijn maatschappelijk leven heeft daargesteld, verkwijnt die klasse zoo zigtbaar onder ons, dat het betreurenswaard is er een diepen blik daarop te vestigen. Men is hier maar al te spoedig gereed, om hem van gebreken te beschuldigen, niet van de werkelijke die hij bezit, maar van die, waardoor de hoofd-culturen geen voordeel trekken. De vrijman bezit gebreken; — welk volk, welk mensch bezit die niet, maar beschouwde men die gebreken juist, zocht men de oorzaken op, waaruit die gebreken outkiemden wortelschoten en sterk groeiden, het zoude klaar en duidelijk zijn, dat zij de noodzakelijke gevolgen waren van zijn vroegeren gedrukten stand, en de onverschilligheid die men in zijn tegenwoordig lot toont.

„Zij willen niet werken!" Wie spreekt zoo? al weêr de dienaren van den Suikerreus, die alles vernielt — die het ons diets maken, dat het onbegrijpelijk is, dat die *vrijen* niet terstond met den vrijbrief in de hand nog nat van de autoriteits-onderteekeningen — tot hem komt en smeekt, Suikerriet te mogen planten, ik zeg die Suikerdienaar, die het met leede oogen aanzag dat de Landvoogd VAN RADERS hen aan den veld arbeid bragt, en die niet alleen dat schoone plan tegenwerkte, maar er openlijk voor uit dorst komen, dat zoo lang zij geen veld-werkers op Suiker- en Koffijplantaadjes werden en slechts voor eigen voordeel werkten, die arbeid belagchelijk was.

Zonder nu te spreken van de verkeerde vormen bij de vrijgeving, zoo houdt de belangstelling — wij zeiden het reeds — geheel voor hem op, zelfs bij het bestuur.

Immers, het heldere scherpziende oog der vroegere Fiscaals en latere Procureurs Generaal — was altijd wakker voor de belangen en de kleine eischen en regten van den slaaf, bijzonderlijk den plantaadje-slaaf. Maar hunne voogdij hield bij den vrijman op, en toch zal ieder Kolonist erkennen, dat een goed geregeld toevoorzigt — de burgerlijke belangstelling — een gepaste voogdijschap en een geschikt politie-corps, nuttig en zeker belangrijk zouden zijn. Mijns bedunkens, zoude de belangstelling voor de vrijen grooter dan voor den slaaf behooren te wezen, want de laatste heeft in ieder geval een meester die zijn voogd is, en die doorgaans om zijn belang, zorgelijk voor der slaven stoffelijke eischen, waakt. — Waarlijk een weinig meer zorg en toezigt voor de vrijen zoude te wenschen zijn.

W. E. H. WINKELS.

(*Het vervolg hierna.*)

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 27sten dezer, de Nederl. schoener *Flijing Dutchman*, kapt. J. van Wilgen, van Caijenne.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Equator*, kapt. Ter Marsch, adres bij Gebrs. van Praag.

Het schip *Ystroom*, kapt. Hansen, adres bij F. Emanuels. Sluit 2 Mei.

Het schip *Amicitia*, kapt. Wijgers, adres bij J. P. Haase Jr.

Het schip *Stad Leeuwaarden*, kapt. Dijk. adres bij H. Degenhard.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Nederl. schoener *Flijing Dutchman*: de heer J. van Praag.

Binnenlandsche Berigten.

Aanzoek van Vrijgeving.

Den 26 April 1861.

Van het slavenkind Richard Godfried Emanuel, geboren in 1861, zoon van Paulina, toebehoorende aan den boedel C. F. Nemelc.

Van den slaaf Frederik, geboren in 1819, zoon van Première (overleden), toebehoorende aan F. P. Bouguenon.

Van de slavin Julia, geboren in 1846, dochter van Duifje, toebehoorende aan J. Seibel nom. ux.

BENOODIGD VOOR 'S GOUVERNEMENTSDIENST:

25,000 ponden O. I. RIJST, te leveren in 's lands Magazijn achter het fort *Zeelandia*.

De monsters te bezorgen ten burele van de Administratie van Financien.

De bus der inschrijvings billetten ter Gouvernements-Secretarie zal geligt worden op MORGEN den 2 Mei e. k., des voormiddags ten 9 ure.

Paramaribo, den 1 Mei 1861.

Aan het Departement der Onbeheerde Boedels is gedevolveerd, de boedel van Juriaan Jacobus Leue, overleden den 9 April 1861 te *Nickerie*.

En worden mitsdien alle Crediteuren en Debiteuren deszelven opgeroepen, ten einde, aan het Departement voornoemd van hunne vorderingen aanteekening te doen, en hunne verschuldigden aante zuiveren, op poene als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde administratie is bepaald.

Paramaribo, den 30 *April* 1861.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 10n. Mei 1861, des voormiddags ten *half negen* ure, publiekelijk bij executie verkoopen:

Het Huis en Erf gelegen aan de *Saramaccastraat*, La. F No. 8 aankomende John Chandler.

Paramaribo den 29 *April* 1861.

Advertentiën.

Heden overleed mijne geliefde Echtgenoot Mejufvrouw FRANCINA PETRONELLA VAN DER SPAA, in den jeugdigen ouderdom van 32 jaren en 6 maanden.

Paramaribo, den 27 *April* 1861.

A. F. THIJM.

Strekkende deze tot eenige Kennisgeving aan Vrienden en Bekenden.

[ ]

A. ANDRIESSEN, zal WOENSDAG den 8 Mei e. k. 's namiddags 4 uren, ten zijnen huize aan de *Gravenstraat* door den Vendumeester J. C. GOMPERTS doen verkoopen:

Diverse *Meubelen*, *Glaswerk*, *Zilver*, enz.

De GOEDEREN zullen daags vóór en op den verkoopdag te bezigtigen zijn.

[ ]

Wordt te koop aangeboden

Tegen billijke conditien

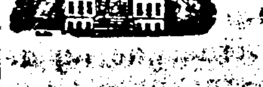

De Plantage *Peroti c. a.*

adres bij

C. A. WOIS.

[ ]

Fransch BIER

in mandjes,

Dito Vermicelli.

S. DE VRIES JZ.

(*Heiligenweg.*)

[ ]

14 Vts. Hoepels,

tegen lage prijzen.

Te bekomen bij

GEBRS REELFS,

[ ]

A. GROS

heeft ontvangen per Transit:

Extra élégante Mahonij houten *KASTEN*, naar den laatsten smaak, Panama en Stroo *Hoedén*.

Paramaribo, den 26 *April* 1861.

[ ]

Dikke *Kinderschoenen* voor regen weder, en Dames *Laarzen*, met en zonder elastiek, bij

A. HEWITT.

[ ]

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.